

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **L. T. T.**, nar. x, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, t. č. bytem: x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2014, č. j. OAM-163/LE-BE02-HA08-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 25. 10. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 6. 11. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v předmětném řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť vůbec nepřihlédl k tomu, že žalobce na území České republiky žije celá jeho rodina. Žalobce má všechny rodinné vazby na území České republiky, kde žije od svého dětství (od roku 2001) a ve Vietnamu již 13 let nežije a nemá na tuto zemi žádné vazby a prakticky tam nikoho nezná. Žalovaný proto pochybil, když ve svém rozhodnutí konstatoval, že se doplňková ochrana neuděluje, neboť nebyly naplněny podmínky pro její udělení, a to protože mj. případné vycestování žalobce „*po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.*“

Žalobce však má za to, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Vietnamu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, neboť vážnou újmu je v souladu s ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu také případ, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V souladu s výše uvedeným vycestování žalobce není možné, a to s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak stanoví čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud tedy žalovaný bez dalšího ve svém rozhodnutí konstatoval, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky a zcela pominul fakt, že žalobce má na území rodinný život a jeho vycestování není právě s ohledem na existenci tohoto rodinného života možné, jedná se o rozhodnutí nesprávné, protože správní orgán neučinil vůbec žádnou úvahu ohledně existence rodinného života žalobce. Žalobce má za to, že žalovaný správní orgán pochybil, když nevěnoval žádnou pozornost při posuzování hrozící vážné újmy v případě vycestování.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje námitky žalobce, které uvádí v žalobě za zcela neopodstatněné. Žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkazuje plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu a výpovědi žalobce, a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR, jelikož v důsledku trestné činnosti páchané na území SRN bylo zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území ČR. Z Vietnamu původně odejel již v roce 2001, když mu bylo 15 let, a to za rodiče. Jmenovaný o mezinárodní ochranu formou azylu požádal v době, kdy jeho vlastním zaviněním v důsledku trestné činnosti spáchané na území SRN mu bylo zrušeno povolení k pobytu na území ČR. Současně žalobce nerespektoval opatření příslušných orgánů Německa, když mu byl udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru, a to od 23. 6. 2009 do 23. 5. 2015. Jediným důvodem podání žádosti žalobce je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť na území ČR hodlá setrvat.

Správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení azylu jsou jednoznačně vymezeny. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR, o nějž přišel vlastní vinou. Jelikož je právně způsobilou osobou, za své činy je plně odpovědný a musí za své jednání nést i následky. Podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany se chtěl vyhnout vycestování z území ČR a rovněž touto žádostí chtěl legalizovat svůj další pobyt v ČR.

Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy žalobce žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“. Správní orgán uzavírá, že sice chápe snahu žadatele o setrvání na území ČR, nicméně zdůrazňuje, že měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany.

Po provedeném správním řízení tedy nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlastní povědomí odůvodněnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný správní orgán za to, že se při posuzování

žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. V tomto kontextu tedy neobstojí vpředu uvedené námitky žalobce a považujeme za účelové.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemůže státní orgán do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Jedinou námitkou žalobce bylo, že žalovaný dle jeho názoru postupoval v rozporu s ustanovením § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť neuvážil, že má žalobce na území České republiky rodinné vazby, jejichž narušení by představovalo rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že zákaz zasahovat do práva na respektování soukromého a rodinného života je dán pouze tehdy, není-li zásah v souladu se zákonem a v demokratické společnosti nezbytný v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaný dle názoru soudu proto nepochybil, když nevzal v potaz zásah do rodinného života žalobce, který byl v Spolkové republice Německo pravomocně odsouzen za trestnou činnost, neboť je v takovém případě pobyt žalobce na území České republiky v rozporu se zájmem na veřejné bezpečnosti a přecházení zločinnosti. Mimo to soud shledává tvrzení žalobce o tom, že na území Vietnamské socialistické republiky nemá žádné příbuzné, značně nevěrohodným, neboť při ústním

pohovoru uvedl, že před svým odjezdem pobýval u rodičů jeho otce a v letech 2006, 2007, 2009, 2010 a 2012 navštěvoval svého strýce, a to vždy na dva měsíce. Žalovaný tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí uvedl a při posuzování rozporu vycestování žalobce s mezinárodními závazky České republiky uvedl, že „*po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím [pozn. soudu: „žalobcem“] sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR*“. Na základě uvedených skutečností soud neshledává v postupu žalovaného žádné nedostatky, neboť v napadeném rozhodnutí uvedl relevantní skutková zjištění a při posuzování důvodů udělení doplňkové ochrany k nim přihlédl. Námitka žalobce proto není důvodná.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 29. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).